

dagen. For hvert Aar, det varer, inden der kommer en Afslutning af denne Sag, ville Forholdene blive vanskeligere for den store Kommune, hvis Velfærd her er Tale om. Jeg stiller derfor mit Ønske ved Siden af andres om, at Lovforslaget saa hurtigt, som Rigsdagsforholdene i det hele tillade det, maa blive ført til Ende.

Sveistrup: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at henlede Opmærksomheden paa en Ejendommelighed, som dette Lovforslag deler med Loven om Indkomstskat til Staten og for øvrigt ogsaa med Indkomstskattelove i andre Lande, nemlig den, at der ved Bestemmelsen af Skattens Størrelse ikke tages tilstrækkeligt Hensyn til Antallet af de Personer, der skulle leve af den paagældende Skatteindtægt. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) var inde paa denne Tanke før og talte om, at man skulde give et Tillæg for ugifte Personer. Det er for saa vidt den samme Tanke, men det forekommer mig rigtignok, at den er udtrykt i en yderst mangelfuld Form, naar han ikke vil tage Hensyn til Børnetallet.

Man maa rejse det Spørgsmaal: Hvilket er Eksistensminimum for ugifte Personer, og hvilket er Eksistensminimum for Personer med Hustru og saa og saa mange Børn? Det viser sig da, at det er urimeligt, naar f. Eks. det skattefrie Beløb for to Personer, Mand og Kone, er 800 Kr., at der skal være et lige saa stort skattefrit Beløb for en ugift Person. Man vil komme det rette nærmest ved at bestemme, at naar der for to Personer er et skattefrit Beløb af 800 Kr., maa der være et skattefrit Beløb paa 500 à 550 Kr. for een Person. Paa den anden Side er det Tillæg, der gives det skattefrie Beløb for Børn, ikke tilstrækkeligt stort. Sættes det skattefrie Eksistensminimum, det, som nødvendigt behøves for at leve, for to voksne Personer til 800 Kr., kan man ikke nøjes med at forøge det med 100 Kr. for et Barn, saa meget mere som de smaa Børn i høj Grad forringe Moderens Evne til at tjene noget. Men selv om man ser bort derfra, ere 100 Kr. for lidt. Vil man sætte 800 Kr. for to Personer, burde man lægge f. Eks. 150 Kr. til for hvert Barn.

Det er altsaa Eksistensminimummet, det skattefrie Beløb, der bør rette sig efter Antallet af forsørgede Personer. Men Forholdet er mindst lige saa grelt, naar vi komme op paa de større Indtægter, og der ikke tages andet Hensyn til Antallet af forsørgede Personer, end at der trækkes

100 Kr. fra for hvert Barn. Forholdet turde vel omtrent være det, at en ugift Person, der skal sørge for sig selv her i København, og som har 2,000 Kr. at leve af, er mindst lige saa godt stillet som en Familie uden Børn med 3,000 Kr., en Familie med 2 Børn med 4,000 Kr., en Familie med 4 Børn med 5,000 Kr. Det bør der tages Hensyn til. Nu er Forholdet altsaa det, at man for dem, som have 4 Børn, trækker 400 Kr. fra og i øvrigt stiller dem lige med de andre med Hensyn til Skatteprocenten. Derved ligestiller man den Person, der kun har sig selv at sørge for og har 5,000 Kr. at leve af, med den Person, der har 4 Børn og har 5,400 Kr. at leve af. Det er jo ganske absurd.

Naturligvis kan man i Skattelovgivningen kun naa det tilnærmelsesvis retfærdige, men man kan dog ikke nægte, at navnlig naar man tager det Udgangspunkt som Maalestok for, hvad der skal være frit, at det skal være det, som er nødvendigt til Livets Ophold, er det absurd at fastslaa, at det nødvendige til Livets Ophold er det samme for een som for 2 Personer. Det fremtræder neppe saa urimeligt her som i Loven om Statsskatten; men det er klart, at naar der er en saadan Abnormitet i vor Skatteordning, bør vi, naar der kommer en ny Lov, som giver Adgang til at ordne Sagen paa en mere retfærdig Maade, benytte Lejligheden dertil.

Nu vil man naturligvis sige: Hvordan skulde det kunne gøres her i Slutningen af Rigsdagssamlingen? Nej, det kan jeg godt forstaa, at det kan ikke ske, men saa vilde det rigtignok være ønskeligt, om man gav en midlertidig Lov, enten saaledes, at man forhøjede den nuværende Skatteprocent, eller gav dette Lovforslag midlertidig Lovkraft saaledes, at det samtidig blev slået fast, at vi maa for Fremtiden baade med Hensyn til Kommuneskatter og til Statsskatter ind paa mere retfærdige og naturlige Grundsætninger ved Vurderingen af Skatteevnen. Naar man fastsætter det skattefrie Beløb under Hensyn til Antallet af forsørgede Personer, bør man sige, at den, der har indtil 2 Gange det skattefrie Beløb, betaler den Procent, den, der har fra 2 til 3 Gange, den Procent, den, der har fra 3 til 4 Gange, den Procent o. s. v. Paa den Maade faar man en Stigning, der virkelig har taget et rationelt og korrekt Hensyn til Antallet af forsørgede Personer.

Som Kuriosum skal jeg nævne, at den Bestemmelse, som her foreligger, og som ogsaa foreligger i Statsindkomstskatteloven,